

Arrest

nr. 177 265 van 2 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 oktober 2016 houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2016 om 16u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. MEULEMEESTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat .C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker dient op 30 mei 2016 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Omdat de verzoeker verklaarde minderjarig te zijn, werd voor hem een voogd aangesteld door de dienst Voogdij. Nadat medisch onderzoek uitwees dat de verzoeker meerderjarig is, wordt de voogdij op 17 juni 2016 beëindigd.

Een raadpleging van de Eurodac-databank leert dat op 14 april 2016 verzoekers vingerafdrukken werden genomen te Trapani, Italië, dit wegens onregelmatige binnenkomst.

Op 1 september 2016 wordt de verzoeker gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening). Een bijkomend gehoor vindt plaats op 5 augustus 2016.

Op 22 juni 2016 richt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een verzoek tot overname, op grond van artikel 13.1. van de Dublin-III-Verordening, aan de Italiaanse overheden. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22.1 van de Dublin-III-Verordening gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22.7 van diezelfde verordening de verantwoordelijke lidstaat geacht wordt te zijn via een 'Tacit Agreement'.

De gemachtigde neemt op 20 oktober 2016 de beslissing tot weigering van verblijf met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis worden gebracht onder de vorm van een bijlage 26^{quater}, zijn de thans bestreden beslissingen.

Tezamen maken zij een Dublinoverdracht uit naar Italië, die als volgt is gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

[...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Eritrea verklaart te zijn, vroeg op 30.05.2016 asiel. Hij legde geen documenten voor.

Bij zijn aanmelding verklaarde de betrokkene te zijn geboren op 24.04.1999. Onze diensten meldden de betrokkene aan bij de Dienst Voogdij, waarbij twijfel werd geuit betreffende de verklaarde leeftijd. Op 03.06.2016 werd een medisch onderzoek verricht teneinde na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Het resultaat van dit onderzoek luidde dat de betrokkene op datum van het onderzoek een leeftijd had van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar. De op 30.05.2016 ingestelde voogdij werd op 17.06.2016 beëindigd.

Het onderzoek van de vingerafdrukken bracht aan het licht dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 14.04.2016 vanwege illegale binnenkomst werden geregistreerd in het Italiaanse Trapani.

De betrokkene werd gehoord op 01.07.2016 en verklaarde dat hij in december 2015 van Eritrea naar Ethiopië ging. Vandaar vervolgde hij via Soedan zijn weg naar Libië. In mei 2016 maakte hij vanuit Libië de oversteek naar Italië. De betrokkene kwam aan op Sicilië en reisde na een verblijf van drie dagen door naar Rome. Na een verblijf van vijf dagen trok hij via Frankrijk verder naar België, waar hij op 25.05.2016 aankwam.

De betrokkene stelde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

De betrokkene stelde dat hij besloot asiel te vragen in België op aanraden van Eritreeërs, die hij in Italië ontmoette. Tijdens een bijkomend gehoor op 05.08.2016 uitte de betrokkene verzet tegen een behandeling van zijn verzoek voor internationale bescherming door de Italiaanse instanties omdat het Italiaanse opvangcentrum, waar hij verbleef, onhygiënisch was.

Op 22.06.2016 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel

risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.

Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene stelde dat hij niet wil terugkeren naar Italië omdat het opvangcentrum waar hij verbleef niet hygiënisch was. De betrokkene voegde toe dat hij er vlooien aantrof. Hij gaf geen andere voorbeelden van wat hij een gebrek aan hygiëne noemde. Hieromtrent merken we op dat het aantreffen van ongedierte onaangenaam is, maar niet impliceert dat de aan de betrokkene geboden opvang in het geheel ondermaats was en meer bepaald in die mate dat sprake was van een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We benadrukken dat de betrokkene verder geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Indien zou worden aangevoerd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel wijzen we er op dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v.

Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een volgens het leeftijdsonderzoek meerderjarige man zonder gezin. De betrokkene stelde geen gezondheidsproblemen te kennen. Hij bracht tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen, dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest.

De betrokkene maakte niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat "Dublin-terugkeerders", wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen ("The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues", pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbood voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord ("The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview", pagina 40).

De voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit opgericht.

Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat "Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67). Het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake.

Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken

op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

We wijzen op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15).

Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI – "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country" zie <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprarexpansion>)

Algemeen zijn we van oordeel dat zeker niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten voor zeer grote uitdagingen inzake opvang en behandeling plaatst, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraagwillen behandeld zien. We zijn van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties.”

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten op voorwaarde dat er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu bevindt de verzoeker zich in een situatie waarbij hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. Voorafgaand

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM), is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces, toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.2.2. De in het verzoekschrift aangevoerde grieven

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 3.2. van de Dublin-III-Verordening en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“B.1. Geen individuele beoordeling van de situatie van verzoeker:

Het CGVS baseert zich op rechtspraak van het EHRM, op het meest recente AIDA rapport van ECRE en op een rapport van SFH. Tenslotte verwijst het CGVS naar 4 rapporten over de influx van vluchtelingen, die echter allen uit 2014-2015 dateren en bijgevolg niet langer actueel zijn.

Uit elk van deze bronnen blijkt evenwel dat de vraag of de terugkeer van de asielzoeker naar Italië strijdig is met art. 3 EVRM, op een individuele basis moet worden beoordeeld:

EHRM, Arrest Tarakhel : « 105. Dans le cas d'espèce, la Cour doit donc rechercher si, au vu de la situation générale du dispositif d'accueil des demandeurs d'asile en Italie et de la situation particulière des requérants, il existe des motifs sérieux et avérés de croire qu'en cas de renvoi vers l'Italie les requérants risqueraient de subir des traitements contraires à l'article 3. » (vrij vertaald : « 105. Het Hof moet bijgevolg onderzoeken of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de opvang van asielzoekers in Italië, en de bijzondere situatie van verzoekers, er ernstige redenen zijn om aan te

nemen dat verzoekers in geval van een terugkeer naar Italië, een mensonwaardige behandeling in de zin van art. 3 EVRM dreigen te ondergaan.”)

Zo ook RVV, nr. 169039, 03/06/2013: “Om te beoordelen of verzoekster een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dient de verwerende partij de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekster naar Italië te onderzoeken, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).”

Zo ook rapport SFH, p. 79: “1. In jedem Einzelfall ist konkret abzuklären, was mit der Person im Falle einer Über-stellung nach Italien geschehen würde.” (Vrij vertaald: “1. In elk geval moet concreet worden onderzocht wat er met de persoon zal gebeuren in geval van een terugkeer naar Italië.”)

Daarbij rust de bewijslast niet alleen op de asielzoeker, maar eveneens op de Belgische overheid zelf: EHRM, Arrest M.S.S. : “352. In these conditions, the Court considers that the general situation was known to the Belgian authorities and that the applicant should not be expected to bear the entire burden of proof.” (Vrij vertaald: “352. In deze omstandigheden is het Hof van mening dat de algemene situatie gekend was bij de Belgische autoriteiten en dat niet redelijkerwijs geoordeeld kon worden dat de bewijslast integraal bij de verzoekende partij rustte.”)

In casu heeft het CGVS slechts algemene bevindingen geuit over het Italiaanse asielbeleid, zonder stil te staan bij de concrete situatie van verzoeker.

Zo schrijft het CGVS over het rapport SFH: “we wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië.”

Nochtans blijkt uit het relevante rapport dat de asielzoekers, voor wie het verzoek tot overname onbeantwoord is gebleven door de Italiaans overheid, sowieso worden teruggestuurd naar Rome of Milaan:

“Wohin eine Person überstellt werden soll, wird von den italienischen Behörden bei der Zustimmung zur Übernahme angegeben. Erfolgt die Zustimmung durch Verfristung, wird die Person in aller Regel nach Rom oder nach Mailand überstellt.” (Vrij vertaald: “De plaats waarnaar een persoon moet worden overgedragen, wordt door de Italiaanse autoriteiten opgegeven wanneer zij instemmen met het verzoek tot overname. Indien de overdracht gebeurt zonder uitdrukkelijk instemming van de Italiaanse overheid binnen de voorziene termijn, wordt de persoon in de regel overgedragen naar Rome of Milaan.”)

Het gesloten centrum bevestigt eveneens dat verzoeker teruggebracht zal worden naar de luchthaven van Rome (stuk 2).

Aldus had het CGVS moeten onderzoeken in welke situatie verzoeker zal terecht komen bij een terugkeer naar Rome, rekening houdende met zijn profiel.

B.2. Vermoedelijke situatie bij een terugkeer naar Rome:

Het CGVS behandelt verzoeker als een persoon die nog geen asielaanvraag heeft ingediend (overname, geen terugnameverzoek).

Als een Dublin-terugkeerder wordt teruggebracht naar de luchthaven van Rome, wordt hij begeleidt (sic) door een NGO, die zoekt naar een beschikbare opvangplaats. Daarbij doen zich echter de volgende problemen voor:

B.2.1. Geen toegang tot staatsopvang

Verzoeker verklaarde het volgende: “Tijdens een bijkomend gehoor op 05.08.2016 uitte de betrokkene verzet tegen een behandeling van zijn verzoek voor internationale bescherming door de Italiaanse instanties omdat het Italiaanse opvangcentrum waar hij verbleef onhygiënisch was.”

Een asielzoeker die voorheen genoot van een opvangplaats in Italië en deze verlaten, heeft geen recht op opvang meer bij zijn terugkeer.

Tegen deze uitsluiting uit de opvang kan er weliswaar een beroep worden aangetekend, mits de asielzoeker bewijst dat hij de opvang heeft verlaten wegens overmacht (een vertrek naar een andere lidstaat wordt uiteraard niet beschouwd als overmacht):

“Within the broader category of returnees, a further distinction is deemed necessary depending on whether the returnee had already enjoyed the reception system while he or she was in Italy or not. - If returnees had not been placed in reception facilities while they were in Italy, they may still enter reception centres (CARA or SPRAR). (AIDA, p. 64) (Vrij vertaald: “Binnen de algemene categorie van de terugkeerders moet een onderscheid worden gemaakt naargelang de terugkeerder al dan niet opvang heeft genoten wanneer hij in Italië was - Als terugkeerders tijdens hun eerdere verblijf in Italië niet werden ondergebracht in opvangcentra, hebben ze nog steeds toegang hiertoe (CARA of SPRAR).”).

“According to the Reception Decree, when asylum seekers failed to present themselves to the assigned centre or leave the centre without informing the authorities, the centre managers must immediately inform the competent Prefecture.³¹³ In case the asylum seeker spontaneously presented him or herself before the police authorities or at the accommodation centre, the Prefect could decide to readmit the asylum seeker to the centre if the reasons provided were due to force majeure or unforeseen circumstances.” (AIDA, p. 75) (Vrij vertaald: “Volgens het opvangdecreet, als een asielzoeker zich niet aangeboden heeft bij het aangeduide centrum of dit laatste heeft verlaten zonder de overheid hiervan op de hoogte te brengen, moet de directeur van het centrum hiervan de bevoegde prefectuur onmiddellijk op de hoogte brengen. Indien de asielzoeker zich terug spontaan aanbiedt in het centrum of bij de politie, kan de prefect beslissen om de asielzoeker terug toe te laten tot het centrum als hij dit laatste heeft verlaten wegens overmacht of onvoorziene omstandigheden.)

“Problematisch ist die Unterbringungssituation für Personen, die bereits vor ihrer Weiterreise in einem Zentrum gewohnt haben. Wird das Zentrum verlassen, muss nach den rechtlichen Vorgaben vorgängig eine Bewilligung für eine Abwesenheit vom Zentrum eingeholt werden. Wenn eine Person ohne Meldung das Zentrum verlässt, so wird von einer freiwilligen Abreise ausgegangen und die Person verliert ihren Anspruch auf Unterbringung. Dieser kann unter Umständen wieder erteilt werden. Dazu müssen die betroffenen Personen einen Termin mit der Präfektur vereinbaren und erklären, aus welchen Gründen sie das Zentrum verlassen haben. Die Präfektur entscheidet dann, ob die Person wieder aufgenommen wird. Bis dahin hat die Person keinen Zugang zu einer staatlichen Unterbringungseinrichtung. Wenn die Präfektur die Wiederaufnahme ablehnt, gibt es keine Unterbringungs-Alternativen, die vom Staat zur Verfügung gestellt werden. Wird eine Person wieder in das System aufgenommen, wird sie im Fall von Platz-mangel auf den letzten Platz auf der Warteliste gesetzt, falls keine Notfallsituation im Sinne einer besonderen Verletzlichkeit vorliegt.” (SFH, p. 23) (Vrij vertaald: Problematisch is de opvang van personen, die voor hun vertrek uit Italië gewoond hebben in een centrum. Indien men het centrum verlaat, moet men een toestemming van afwezigheid verkrijgen van het centrum. Indien een persoon zonder verwittiging het centrum verlaat, gaat men ervan uit dat deze vrijwillig vertrokken is, en verliest hij het recht op opvang. Het recht op opvang kan opnieuw verkregen worden onder welbepaalde omstandigheden. Daartoe moet de persoon een afspraak maken met de prefectuur en toelichten omwille van welke redenen hij het centrum heeft verlaten. De prefectuur beslist dan of die persoon terug aanvaard mag worden. Totdan heeft hij geen toegang tot de staatsopvang. Indien de prefectuur de aanvraag afwijst, bestaat er geen alternatieve staatsopvang. Als de persoon opnieuw wordt aanvaard, dan wordt hij als laatste op de wachtlijst geplaatst in geval van plaatsgebrek, tenzij er omstandigheden zijn die wijzen op een bijzondere kwetsbaarheid.”)

Weliswaar was er tijdelijk voorzien in opvang voor Dublin-terugkeerders, die werd gefinancierd door de Europese Gemeenschap. Echter in het AIDA rapport waarop het CGVS zich baseert staat vermeld dat deze opvanginitiatieven werden beëindigd in juni 2015: “The aforementioned projects providing accomodation centres for Dublin returnees funded under ERF ended at the end of June 2015 (...)”. (vrij vertaald: “De bovenstaande projecten die voorzagen in opvang voor Dublin terugkeerders en gefinancierd werden door ERF werden beëindigd in juni 2015.”)

Of de specifieke opvanginitiatieven voor Dublin-terugkeerders ondertussen werden verlengd na de stopzetting ervan eind juni 2015, wordt in de bestreden beslissing niet vermeld en blijkt ook niet uit paragraaf 5 van pagina 64 van het voormelde AIDA-rapport.

Dit blijkt evenmin uit het rapport van SFH, dat weliswaar vermeldt: “Die FER-Projekte, welche spezifisch der Unterbringung von Personen gedient haben, die unter der Dublin-Verordnung zurück nach Italien überstellt wurden, sind im Sommer 2015 ersatzlos ausgelaufen. Nachfolgeprojekte unter dem aktuellen EU-Fonds AMIF119 sollen nach Information von GUS im August 2016 umgesetzt werden. Geplant ist eine Projektdauer von 24 Monaten” (Vrij vertaald: “de FER-projecten, die specifiek gericht waren op de opvang van Dublin-terugkeerders naar Italië, werden beëindigd in de zomer van 2015. Nieuwe projecten, gefinancierd door het EU-fonds AMIF zullen volgens het GUS in augustus 2016 worden gelanceerd. Een projectduur van 24 maanden is voorzien.”)

Het desbetreffende informatie dateert echter van maart 2016, en nergens uit het administratief dossier blijkt dat de in de praktijk effectief nieuwe projecten werden gelanceerd, en indien dit zo zou zijn, dat verzoeker effectief toegang heeft tot de opvang voorzien in deze projecten.

Terzake heeft het CGVS duidelijk niet voldaan aan haar onderzoeksplicht of bij een terugkeer naar Italië verzoeker zal terecht komen in een mensonwaardige situatie:

Zie RVV, nr. 16939 van 03/06/2016 :”De opvangvoorzieningen die specifiek gericht zijn op Dublin-terugkeerders werden dus reeds beëindigd eind juni 2015. Of de specifieke opvanginitiatieven voor Dublin-terugkeerders ondertussen daadwerkelijk opnieuw werden gefinancierd na de stopzetting ervan eind juni 2015, wordt in de bestreden beslissing van 28 januari 2016 niet vermeld en blijkt ook niet uit paragraaf 5 van pagina 64 van het voormelde AIDA-rapport. In tegenstelling tot wat in de bestreden

beslissing staat te lezen, blijkt aldus niet dat verzoekster heden zal worden opgevangen in een opvangvoorziening die specifiek is gericht op Dublin-terugkeerders. De verwerende partij stelt dan wel dat de verwachting is dat deze initiatieven opnieuw zullen worden gefinancierd, doch over de concrete en de actuele gevolgen van de huidige stopzetting van de opvangvoorzieningen voor Dublin-terugkeerders, in casu verzoekster, in afwachting van nieuwe financiering, wordt niet gemotiveerd in de bestreden beslissing van 28 januari 2016. Weliswaar wordt in de bestreden beslissing aansluitend het volgende gesteld: "Indien zou worden opgeworpen dat de opvangstructuren onder druk komen te staan door de aanhoudende instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving en bronnen zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier). Met de huidige inspanningen zal de capaciteit van de reguliere opvangcentra (CADA/CDA en CPSA) tegen het einde van 2016 zijn gestegen van 12.000 tot 15.550 (cfr. "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015, hierna "Italian Roadmap", pagina 3, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Midden 2012 werd een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Het doel is asielzoekers onder te brengen in meer kleinschalige centra in plaats van in de grotere CARA-opvangcentra (pagina 68). Het SPRAR-netwerk zal tegen begin 2016 32.000 personen kunnen herbergen ("Italian Roadmap" pagina 6). We benadrukken dat in september 2015 het Italiaanse opvangnetwerk een totale capaciteit van 98.314 plaatsen had, wat ons inzien weergeeft dat de inspanningen van de Italiaanse instanties vruchten afwerpen ("Italian Roadmap" pagina 2)." Hieruit blijkt dat de verwerende partij verwijst naar andere opvangstructuren in Italië, zoals CAS, CARA, CDA en SPRAR. Er wordt daarbij gesteld dat er geen interferentie is tussen beide "circuits", dit is CAS, enerzijds, en CARA/CDA, anderzijds. Verder wordt gesteld dat met de huidige inspanningen capaciteit zal zijn gestegen van 12.000 tot 15.550 tegen het einde van 2016. Wat betreft het SPRAR-netwerk wordt gesteld dat het doel erin bestaat om asielzoekers onder te brengen in meer kleinschalige centra dan de grootschalige CARA-opvangcentra en dat het SPRAR-netwerk tegen begin 2016 32.000 personen zal kunnen herbergen. Er wordt benadrukt dat het Italiaanse opvangnetwerk een totale capaciteit van 98.314 plaatsen had, wat volgens de verwerende partij weergeeft dat de inspanningen van de Italiaanse instanties vruchten afwerpen. De Raad stelt vast dat uit deze omstandige motivering evenwel niet uitdrukkelijk blijkt dat de specifieke groep van Dublin-terugkeerders eveneens toegang heeft tot voormelde andere opvangstructuren, nu uit paragraaf 5 van pagina 64 van het AIDA rapport, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, blijkt dat de specifieke opvangvoorzieningen voor Dublin-terugkeerders eind juni 2015 werden stopgezet. De verwerende partij bespreekt de gevolgen van de aanhoudende instroom van immigranten in Italië op de andere opvangstructuren, maar geeft niet aan dat deze opvangstructuren ook openstaan voor de specifieke groep van Dublin-terugkeerders waartoe verzoekster behoort. Wat de specifieke huidige opvangsituatie is voor Dublin-terugkeerders in Italië in het licht van de stopzetting van de specifieke opvanginitiatieven eind juni 2015 en de aanhoudende instroom van immigranten in Italië, blijkt niet uit de bestreden beslissing. Hierbij moet nog worden aangestipt dat er slechts sprake is van een stilzwijgend akkoord vanwege de Italiaanse overheden inzake de aanvraag tot overname. Een nauwgezet onderzoek is nodig, des te meer wanneer de verwerende partij in de bestreden beslissing erkent dat er kritische kanttekeningen kunnen worden geplaatst bij bepaalde aspecten van de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen."

Asielzoekers, die niet kunnen genieten van staatsopvang, leven in mensonwaardige omstandigheden: "Aufgrund mangelnder Kapazitäten im offiziellen Aufnahmesystem leben in verschie-denen Städten Italiens Asylsuchende und Schutzberechtigte in besetzten Häusern o-der Hüttensiedlungen, meistens unter unakzeptablen Bedingungen. (pagina 44) (vrij vertaald: "Ingevolge het tekort aan opvangcapaciteit in het officiële circuit leven asielzoekers en personen met een beschermingsstatuut in verschillende Italiaanse steden in kraakpanden of nederzettingen in onaanvaardbare omstandigheden.") Die Lebensbedingungen der Asylsuchenden und Flüchtlinge in den besetzten Häu-tern, Slums und auf der Strasse sind menschenunwürdig. Sie leben am Rande der Gesellschaft ohne jegliche Perspektive auf eine Verbesserung ihrer Situation." (pagina 49)" (Vrij vertaald: "De levensomstandigheden van asielzoekers en vluchtelingen in kraakpanden, sloppenwijken en op de straat zijn mensonwaardigh. Zij leven aan de rand van de maatschappij zonder perspectieven op verbetering.") Het aantal opvangplaatsen bij NGO's in te beperkt om de daklozen opvang te kunnen bieden:

“Hinzu kommen sowohl in Rom als auch in Mailand ein paar wenige Schlafplätze, die von NGOs oder kirchlichen Institutionen zur Verfügung gestellt werden. Deren Kapazitäten sind jedoch äusserst beschränkt. (SFH, pagina 10)” (Vrij vertaald: “Daar bovenop komen de luttel slaappleatsen die in Rome en Milaan ter beschikking worden gesteld door Ngo’s of kerken. Hun capaciteit is echter uiterst beperkt.”)

B.2.2. Ondergeschikt, uitsluitend toegang tot een CAS-opvangplaats:

Ondergeschikt, voor zover verzoeker wel in aanmerking zou komen voor opvang, geldt het volgende:

Geen onmiddellijke opvang

Een asielzoeker die nog geen asielaanvraag heeft ingediend, moet wachten tot aan de formele registratie van zijn asielaanvraag, vooraleer te kunnen genieten van opvang. Deze registratie duurt in Rome meerdere maanden. Intussen kan de asielzoeker niet genieten van opvang:

“According to the practice recorded until the end of September 2015, even though by law asylum seekers are entitled to material reception conditions immediately after claiming asylum and the “fotosegnalamento” (fingerprinting), they may access accommodation centres only after their formal registration (“verbalizzazione”). This implies that, since the verbalizzazione can take place even months after the presentation of the asylum application, asylum seekers can face obstacles in finding alternative temporary accommodation solutions. Due to this issue, some asylum seekers lacking economic resources are obliged to either resort to friends or to emergency facilities, or to sleep on the streets. (Vrij vertaald: “In de praktijk, die werd onderzocht tot eind september 2015, hebben asielzoekers, hoewel zij gerechtigd zijn op materiële opvang onmiddellijk na het indienen van hun asielaanvraag en de afname van hun vingerafdrukken, slechts effectief toegang tot opvang na de formele registratie van hun asielaanvraag. Aangezien deze laatste pas maanden na het indienen van hun asielaanvraag kan plaatsvinden, kunnen asielzoekers ernstige hinder ondervinden bij het zoeken naar alternatieve opvang. Wegens gebrek aan middelen, worden sommige asielzoekers genoodzaakt om te verblijven bij vrienden, in noodcentra of om te slapen op straat.”)

However, the full extent of this phenomenon is not known, since no statistics are available on the number of asylum seekers who have no immediate access to a reception centre immediately after the fotosegnalamento. Moreover, the waiting times between the fotosegnalamento and verbalizzazione differ between Questura, depending inter alia on the number of asylum applications handled by each Questura. In this regard, it must be also pointed out that during 2014, thanks to the enlargement of the SPRAR system and the establishment of the Emergency Reception Centres (CAS), the situation described above concerns those asylum seekers who enter Italian territory and who file their asylum application in loco to police headquarters. In fact, over 2014, those asylum seekers rescued at sea are immediately transferred to CAS after disembarkation, regardless of the registration of their applications.²⁴⁵ (pagina 62-63)” (Vrij vertaald: “De werkelijke draagwijdte van het fenomeen is niet gekend, aangezien er geen statistieken beschikbaar zijn over het aantal asielzoekers zonder onmiddellijke toegang tot de asielcentra. Daarenboven verschillen de wachttijden tussen de indiening en de registratie van de asielaanvraag naargelang de prefectuur, hetgeen onder meer afhankelijk is van het aantal asielaanvragen in elke prefectuur. Er moet ook worden benadrukt dat in 2014, dankzij de uitbreiding van het SPRAR systeem en de opening van noodcentra (CAS) de voormelde situatie enkel betrekking heeft op asielzoekers die binnenkomen via land en die hun asielaanvraag indienen in een politiekantoor. In 2014 werden de asielzoekers die werden gered via de zee, onmiddellijk na hun aankomst overgebracht naar noodcentra, ongeacht of hun asielaanvraag reeds werd geregistreerd.”)

“In der Zeit zwischen Asylgesuch und verbalizzazione ist es nicht immer garantiert, dass die Person eine Unterkunft hat. Mit dem Dekret 142/2015 wäre vorgesehen, dass die Aufnahmemassnahmen bereits ab dem Zeitpunkt der erstmaligen Stellung des Asylgesuchs erfolgen sollen. Hier gibt es in der Praxis noch Schwierigkeiten bei der Umsetzung. Personen, die Italien über das Meer erreichen (ca. 90 Prozent) Asylsuchenden in Italien), werden sofort nach Ankunft untergebracht. Für diejenigen Personen, die über Land gekommen sind oder im Land Asyl beantragen, ist die Situation schwieriger und die Aufnahme wird verzögert oder verhindert. Deshalb landen diese Personen oft auf der Strasse oder sind gezwungen, in informellen Siedlungen oder vorübergehend in Unterkünften von NGOs unterzukommen...“In Rom kann es zwei bis drei Monate dauern bis zur verbalizzazione.” (SFH, pagina 21-22).” (Vrij vertaald: “Tussen de asielaanvraag en de registratie ervan is het niet gegarandeerd dat de persoon een onderkomen vindt. In het decreet 142/2015 werd voorzien dat de opvang moet worden voorzien onmiddellijk na het indienen van de asielaanvraag. Maar in de praktijk is dit nog steeds niet omgezet. Personen die Italië via de zee bereiken (ongeveer 90%) worden onmiddellijk na hun aankomst opgevangen. Maar de personen die via land asiel aanvragen, bevinden zich in een moeilijke

situatie en hun opvang wordt niet voorzien. Daarom belanden deze mensen dikwijls op straat of zijn zij genoodzaakt om zich in informele vestigingen en bij NGO's te vestigen.....In Rome kan het tot drie maanden duren vooraleer de asielaanvraag formeel wordt geregistreerd.)

Uiteindelijk slechts noodopvang van een CAS-centrum

Na de formele registratie van de asielaanvraag worden Dublin-terugkeerders in Rome in de praktijk opgevangen in een CAS-opvangplaats:

“Personen, die unter der Dublin-III-Verordnung nach Rom überstellt werden und die Questura von Rom für die Bearbeitung ihres Asylgesuchs zuständig ist/wird, werden in den allermeisten Fällen in CAS untergebracht. Die Anzahl der CAS pro Prefettura ist intransparent, keine der Interviewpartner und -partnerinnen konnte definitive Zahlen nennen (SFH, p. 31/81)” (vrij vertaald: “Personen, die onder de Dublin III Verordening naar Rome worden overgedragen en voor wie de prefectuur van Rome bevoegd is/wordt, worden in het merendeel van de gevallen in een CAS ondergebracht. Het aantal CAS in de prefectuur is niet transparant en geen enkele persoon die wij hebben ondervraagd kon hierover informatie verschaffen.”)

CAS is opgericht als noodopvang (SFH, p. 30), maar omdat de er geen plaatsen beschikbaar zijn in het gewone circuit moeten de asielzoekers in deze opvang blijven:

“Theoretisch wäre vorgesehen, dass die angekommenen Personen lediglich eine kurze Zeit in einem CAS verbringen, bis eine Unterkunft im SPRAR gefunden werden kann. Da das SPRAR jedoch nicht genügend Plätze zur Verfügung stellen kann, bleiben die meisten Personen während des Asylverfahrens für längere Zeit oder dau-erhaft im CAS. (SFH pagina 31-32) (vrij vertaald: “theoretisch zouden de aangekomen personen uitsluitend een korte tijd in een CAS doorbrengen, totdat een onderkomen in een SPRAR gevonden werd. Maar in de SPRAR zijn er onvoldoende plaatsen, waardoor de meeste mensen in de CAS blijven, gedurende hun asielprocedure of zelfs daarna.”)

Over de levensomstandigheden in de CAS kan het CGVS geenszins met zekerheid zeggen dat deze menswaardig zullen zijn:

« Conditions in CAS With regard to the emergency reception facilities established on the basis of the increased number of arrivals by sea, there is no information available on reception conditions in such centres at this stage, as there is no monitoring system or public reports describing conditions. (AIDA , p. 74) » (Vrij vertaald: “Levensomstandigheden in de CAS: Met betrekking tot de opvangfaciliteiten die werden opgericht ingevolge het stijgend aantal aankomsten over de zee, is er geen informatie beschikbaar over de opvangomstandigheden, aangezien er geen controlesysteem of publieke rapporten hierover beschikbaar zijn.”)

Viele dieser Strukturen sind sehr abgelegen, überfüllt und ungeeignet. Zudem wird von sehr niedrigen sanitären Standards berichtet. Aufgrund des enormen Anstieges an Zentren und des stetigen Wechsels durch die regelmässigen Ausschreibungen ist das Personal oft unqualifiziert und/oder überarbeitet. (SFH pagina 31-32) (Vrij vertaald: “veel van deze structuren liggen zeer afgelegen zijn overbevolkt en niet geschikt. Er wordt ook bericht over zeer slechte sanitaire standaarden. Ingevolge de sterke stijging van het aantal centra en de herhaalde wissels van bestuur, is het personeel niet gekwalificeerd.”)

B.2.3. Het profiel van verzoeker

Tenslotte dient rekening te worden gehouden met verzoekers profiel.

Verzoeker werd meerderjarig verklaard door de Belgische autoriteiten.

Desalniettemin heeft verzoeker zijn Eritreese geboorteakte ontvangen in België, waaruit blijkt dat hij inderdaad nog minderjarig is (stuk 3).

Desalniettemin zal hij geïdentificeerd worden als meerderjarige, en bijgevolg worden opgevangen in het circuit voor volwassenen.

Ondergeschikt, ook indien hij als meerderjarig zou moeten worden beschouwd, is dit geen reden om hem terug te sturen naar Italië:

“9.4 Alleinstehende Männer Alleinstehende Männer gelten nicht als verletzlich. Unter den prekären Lebensbedingungen von Obdachlosigkeit, Furcht vor Übergriffen und ständigen Bemühungen um Deckung der Elementarbedürfnisse sind jedoch alle Personen als verletzlich zu betrachten. Der EGMR ist ebenfalls dieser Ansicht indem er festhielt, dass Asylsuchende allein durch ihre Rechtsstellung generell als vulnerable Gruppe anzusehen sind.

Gerade von jungen und gesunden Männern wird daher erwartet, dass sie für sich selber sorgen können. Sie werden deshalb in Dublin-Verfahren ohne weitere Abklärungen überstellt. Beschwerden gegen die Überstellungen sind erfahrungsgemäss praktisch aussichtslos.366 Weil sie nicht als verletzlich gelten, haben sie aber auch keine Priorität bei der Aufnahme in viele Unterkünfte in Italien. Gleichzeitig fallen sie in die Gruppe der am stärksten von Arbeitslosigkeit betroffenen Personen in Italien (vgl. Kapitel 7.2).

(pagina 66)” (Vrij vertaald: “9.4. Alleenstaande mannen: alleenstaande mannen worden niet beschouwd als kwetsbaar. In precare levensomstandigheden zoals dakloosheid, vrees voor geweld en voortdurend zoeken naar de elementaire levensbehoeften is echter iedereen als kwetsbaar te beschouwen. Het EHRM is eveneens van mening dat alle asielzoekers alleen al door het behoren tot deze categorie als kwetsbaar moeten worden beschouwd. Net van jonge en gezonde mannen wordt er verwacht dat zij voor zichzelf kunnen zorgen. Zij worden bijgevolg overgedragen in het kader van een Dublin procedure zonder verdere vragen. Bezwaren tegen de overdracht zijn in de praktijk nagenoeg vruchteloos. Omdat ze niet als kwetsbaar worden beschouwd hebben ze ook geen prioriteit bij de zoektocht naar opvang in Italië. Tegelijk vallen ze in de groep van mannen die het hardst door werkloosheid zijn getroffen in Italië”(SFH, pagina 66).”

Verzoeker is onvermogen, hetgeen blijkt uit het gegeven dat hij onder meer materiële opvang heeft genoten voorafgaand aan zijn vasthouding, en geniet van de bijstand van een pro Deo advocate. Hij beschikt dus over onvoldoende middelen om zelfstandig te kunnen overleven in Italië. Hij kan evenmin werken, nu hij de Italiaanse taal niet machtig is, en daarenboven in asielprocedure is.

B.3. Overige argumenten van het CGVS

Het CGVS beperkt zich tot algemene kritiek dat niet zou blijken uit het rapport van SFH dat er sprake is van structurele tekortkomingen in het Italiaanse asielbeleid. Nochtans luidt de conclusie van dit rapport: “Es bestehen bei der Unterbringung von Asylsuchenden und Schutzberechtigten in Ita-lien Defizite, die auf einer systematischen Verletzung der den Asylsuchenden nach der ARL und der QRL zustehenden Rechte beruhen. Damit verletzt Italien seine Ver-pflichtungen aus dem EU-Asylacquis insgesamt.” (SFH, pagina 76)” (vrij vertaald: “Er bestaan inzake de opvang van asielzoekers en mensen met een beschermingsstatuut in Italië tekortkomingen, die leiden tot een systematische schending van de rechten van deze laatsten onder de opvang- en procedurerichtlijn. Daarmee schendt Italië haar Europese verplichtingen”)

Het CGVS kan niet tot een tegenovergestelde conclusie komen, louter op grond van het gegeven dat de opvangcapaciteit in de laatste jaren ernstig is gestegen.

Alle gezaghebbende rapporten vermelden namelijk dat deze stijging van de opvangcapaciteit ook gepaard gaat met een stijging van het aantal asielaanvragen:

“Die Anzahl der Unterbringungsplätze ist in den letzten Jahren stark angestiegen. Gleichzeitig gab es jedoch ebenfalls einen immensen Anstieg an Ankünften (insbe-sondere über das Mittelmeer) und eine starke ... Die Qualität der verschiedenen Zentren schwankt massiv und ist sehr unterschiedlich, eine Kontrolle ist kaum möglich” (SFH, pagina 15-16) (Vrij vertaald: “Het aantal opvangplaatsen is sterk gestegen in de laatste jaren. Tegelijk was er een immense stijging van het aantal nieuwe asielzoekers (in het bijzonder via de zee...De kwaliteit van de verschillende centra is sterk afgezwakt en erg divers, en het een controle is nauwelijks mogelijk.”)

20. Given the surge in the numbers of asylum seekers, the Italian reception system does not have sufficient capacity to provide adequate reception services in all cases.” (Vrij vertaald: “Gelet op de stijging van het aantal asielzoekers, is er onvoldoende opvangcapaciteit om toereikende opvang te verlenen in alle gevallen.”) (zie 01.05.2015, UN Human Rights Council: Italy, Report of the Special Rapporteur on the human rights of migrants“

Ook het feit dat het Italiaanse ministerie van Binnenlandse Zaken en de Vereniging van Gemeenten hebben voorgenomen om de opvangcapaciteit verder uit te breiden, overtuigt niet. Het CGVS vermeldt nergens wanneer deze toename effectief een feit zal zijn, en of het voormelde plan wettelijk bindend is. De argumentatie van het CGVS kan dan ook geen afbreuk doen aan de omvangrijke en gestaafde vaststellingen van SFH.

B.4. Relevante rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

Tot besluit verwijst verzoeker naar diverse arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die mutatis mutandis van toepassing kunnen geacht worden op de onderhavige zaak:

Zie RVV 169039 van 03/06/2016 : “Wat de specifieke huidige opvangsituatie is voor Dublin-terugkeerders in Italië in het licht van de stopzetting van de specifieke opvanginitiatieven eind juni 2015 en de aanhoudende instroom van immigranten in Italië, blijkt niet uit de bestreden beslissing. Hierbij moet nog worden aangestipt dat er slechts sprake is van een stilzwijgend akkoord vanwege de Italiaanse overheden inzake de aanvraag tot overname. Een nauwgezet onderzoek is nodig, des te meer wanneer de verwerende partij in de bestreden beslissing erkent dat er kritische kanttekeningen kunnen worden geplaatst bij bepaalde aspecten van de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen. De verwerende partij stelt dat de Italiaanse overheid zich niet onverschillig opstelt en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden, maar dit biedt geen antwoord op de

vastgestelde niet-automatische verlenging van specifieke opvangvoorzieningen voor Dublin-terugkeerders, die, zoals blijkt uit het partieel geciteerde AIDA rapport, eind juni 2015 werden stopgezet. Noch kan hieruit worden afgeleid dat andere opvangstructuren worden opgesteld voor Dublin-terugkeerders. 3.6. De Raad benadrukt dat in het licht van artikel 3 van het EVRM, er in hoofde van de verwerende partij bij het uitvoeren van een gedwongen verwijdering de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, *Chahal v. Verenigd Koninkrijk*, par. 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, *Jabari v. Turkije*, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, *Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland*, par. 448)»

Zie RvV 144188 van april 2015 : « le Conseil observe que les parties en présence ont dès lors manifestement une lecture différente des divers rapports soumis à son appréciation. Toutefois il ressort de ceux-ci que malgré les mesures mises en oeuvre par les autorités italiennes, il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrive en Italie sera pris en charge par les autorités italiennes – lui offrant ainsi un abri où qu'il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles - les capacités descentres d'accueil étant régulièrement dépassées – le temps de l'examen de la demande d'asile. La circonstance que la situation d'Italie n'est pas comparable de celle de la Grèce telle qu'examinée par la Cour EDH dans l'arrêt M. M.S. ainsi que souligne la partie défenderesse dans sa décision et à l'audience ne permet pas d'énervé ce constat.

En espèce, au vu des diverses informations sus évoquées dont disposait la partie défenderesse le Conseil estime *prima facie* qu'il lui appartenait à tout le moins d'examiner le risque invoqué par la partie requérante, à savoir celui de se retrouver sans hébergement et sans les moyens de pouvoir à ses besoins élémentaires (laquelle situation serait constitutive d'une violation de l'article 3 CEDH) en tenant compte de la situation actuelle invoquée et étayée par la partie requérante, ainsi que des éléments particuliers propres au cas du requérant, ne fussent-ils pas jugés comme étant des éléments susceptibles d'établir une « vulnérabilité aggravée »

Vrij vertaald: « De Raad stelt vast dat de partijen in het geding bijgevolg duidelijk een andere interpretatie geven aan de rapporten, voorgelegd aan de Raad. Niettemin blijkt uit deze laatste dat ondanks de maatregelen die werden genomen door de Italiaanse overheid, het niet gegarandeerd is dat elke asielzoeker die aankomt in Italië, ten laste zal worden genomen door de Italiaanse overheid – waarbij hij opvang zal genieten zonder dat hij gedwongen zal zijn om te wonen in zeer moeilijke omstandigheden – gezien de capaciteit van de centra regelmatig wordt overschreden – gedurende zijn asielaanvraag. Het feit dat de situatie in Italië niet vergelijkbaar is met deze in Griekenland, zoals onderzocht door het EHRM in het arrest M.M.S., wat de verwerende partij aanhaalt in de bestreden beslissing en tijdens de zitting, doet hieraan geen afbreuk.

In het onderhavige geval en op basis van de bovenstaande informatie waarover de verwerende partij beschikte, is de Raad *prima facie* van mening dat verweerster minstens het risico dat door de verzoeker was ingeroepen, had moeten onderzoeken, met name het feit dat hij zou moeten achterblijven zonder onderdak en zonder te beschikken over de vereiste middelen om te kunnen voorzien in zijn levensonderhoud (hetgeen strijdig zou zijn met art. 3 EVMR) en dat zij hierbij rekening had moeten houden met de actuele situatie die was aangehaald door de verzoeker en met de bijzondere elementen eigen aan zijn zaak, ook indien deze elementen niet wijzen op een “verhoogde kwetsbaarheid”.

Dat de verwerende partij bijgevolg niet heeft voldaan aan het motiveringsplicht noch aan het zorgvuldigheidsbeginsel.

RvV 144400 : “A cet égard il n'apparaît pas que les rappels jurisprudentiels faits par la partie défenderesse, dans la décision attaquée, ainsi que le simple constat que la requérante ne présenterait pas une vulnérabilité aggravée, suffise à considérer que la partie défenderesse n'a pas manqué à cette exigence et ce, compte tenu de ce qui précède, notamment les conséquences de l'actuel afflux massif de demandeurs d'asile en Italie, invoquée par la partie demanderesse en termes des plaidoiries, et non contestée par la partie défenderesse. »

Vrij vertaald : « In dit opzicht volstaan de verwijzingen naar de rechtspraak door de verwerende partij niet en evenmin het loutere feit dat verzoeker niet behoort tot een bijzondere kwetsbare groep, zeker niet als men rekening houdt met de massale instroom van asielzoekers in Italië, die werd ingeroepen. »

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Uit de bestreden akte blijkt dat de gemachtigde de intentie heeft om de verzoeker op gedwongen wijze over te dragen aan Italië, in toepassing van de criteria van de Dublin-III-Verordening. Aldus dient de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 3.2. van de Dublin-III-Verordening onderzocht te worden vanuit het oogpunt van een verwijdering naar Italië in het kader van een Dublin-overdracht.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling waarvan de tekst ook neergelegd is in artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

De kernvraag die zich thans stelt is dan ook of de verzoeker, gelet op de elementen die zijn zaak kenmerken bij een overdracht aan Italië gelet op de in het verzoekschrift aangehaalde tekortkomingen in de asiel- en opvangprocedure, een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Tevens rijst de vraag of de verweerder, gelet op de zorgvuldigheidsverplichting die op hem rust, een voldoende rigoureuus onderzoek heeft gevoerd naar de te verwachten gevolgen van de door hem geplande Dublinoverdracht in het licht van de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming.

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden

onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van een verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van een verzoekende partij, moet deze partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

Specifiek in het kader van de onderhavige zaak, die een Dublinoverdracht naar Italië behelst, moet er op worden gewezen dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten, neergelegd in het EVRM, zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake 'N.S.' tegen 'Secretary of State for the Home Department' dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest) betreffende het 'verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen' en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen, neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening), tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *"ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest"* (cf. N.S. t. Secretary of Home Department, 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid, van de Dublin-III-Verordening bepaalt het volgende:

"Indien het niet mogelijk is een de verzoekende partij over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor de verzoekende partij in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd wanneer men niet onkundig kan zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen (HvJ 21 december 2011, nr. C-411/10 en C-493/10, §94). Het EHRM van zijn kant heeft gesteld dat de verplichting om deugdelijke materiële opvang te voorzien voor onbemiddelde asielzoekers deel uitmaakt van het positieve recht waardoor bij de beoordeling van de graad van ernst die vereist wordt door artikel 3 van het EVRM een specifiek gewicht dient te worden gegeven aan de hoedanigheid van asielzoeker van de betrokkene die behoort tot een uiterst kwetsbare groep die nood heeft aan speciale bescherming. Deze kwetsbaarheid wordt nog bijkomend benadrukt in het geval het families met kinderen betreft waarbij de opvangomstandigheden aangepast moeten zijn aan hun leeftijd om te vermijden dat deze een situatie van stress en angst met zich brengen en bijzonder traumatiserende gevolgen zouden hebben voor hun psychisch welzijn (cf. EHRM 7 juli 2015, V.M./België, §§136-138).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak ‘Mohammed v. Austria’ (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt verder dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).”

In eerste instantie moet worden vastgesteld dat de verzoeker geen concrete op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aanvoert die erop zouden wijzen dat hij bij een overdracht aan Italië een individueel, reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. De specifieke individuele redenen die hij in het kader van het Dublingehoor had aangehaald om zijn verzet tegen een Dublinoverdracht naar Italië te onderbouwen, werden door de verweerder beoordeeld als volgt:

“De betrokkene stelde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

De betrokkene stelde dat hij besloot asiel te vragen in België op aanraden van Eritreeërs, die hij in Italië ontmoette. Tijdens een bijkomend gehoor op 05.08.2016 uitte de betrokkene verzet tegen een behandeling van zijn verzoek voor internationale bescherming door de Italiaanse instanties omdat het Italiaanse opvangcentrum, waar hij verbleef, onhygiënisch was.

(...)

De betrokkene stelde dat hij niet wil terugkeren naar Italië omdat het opvangcentrum waar hij verbleef niet hygiënisch was. De betrokkene voegde toe dat hij er vlooien aantrof. Hij gaf geen andere voorbeelden van wat hij een gebrek aan hygiëne noemde. Hieromtrent merken we op dat het aantreffen van ongedierte onaangenaam is, maar niet impliceert dat de aan de betrokkene geboden opvang in het geheel ondermaats was en meer bepaald in die mate dat sprake was van een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We benadrukken dat de betrokkene verder geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest..”

Voormelde motieven van de bestreden akte worden door de verzoeker op het eerste gezicht niet betwist noch weerlegd. De verzoeker kan niet worden gevolgd in haar kritiek dat de verweerder slechts algemene bevindingen uit over het Italiaanse asielbeleid zonder stil te staan bij zijn concrete situatie.

In de mate dat de verzoeker verwijst naar het arrest Tarakhel van het EHRM en hij hierbij verwijst naar zijn persoonlijk profiel, merkt de Raad op dat het Hof in dit arrest in de eerste plaats zijn eerdere rechtspraak bevestigt waar wordt benadrukt dat een schending van artikel 3 van het EVRM behandelingen vereist die een minimaal niveau van hardheid uitmaken. Het Hof voegt hieraan in § 94 toe dat de beoordeling van dit minimale niveau van hardheid relatief is, en afhankelijk is van geheel van omstandigheden van de zaak, met name de duur van de behandeling, de fysieke en mentale gevolgen ervan en van het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van de betrokkene. De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen of de elementen specifiek aan het profiel van verzoeker moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers in het algemeen of de asielzoeker in het bijzonder die aan deze lidstaat worden/wordt overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan/ondergaat in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Ter zake kan worden gewezen op de zaak A.M.E v. Nederland van 13 januari 2015 van het EHRM waarin herhaald werd dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (EHRM, zaak A.M.E v. Nederland, 13 januari 2015, nr. 51428/10, §35). Het Hof heeft duidelijk gesteld dat een terugwijzing naar Italië in beginsel geen schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt. In een arrest van 30 juni 2015 bevestigde het EHRM overigens dat, ook al rijzen ernstige twijfels over de capaciteiten van het systeem, de structuur en de algemene situatie van de opvangvoorzieningen in Italië op zichzelf de verwijdering van asielzoekers naar Italië niet kunnen verhinderen (EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015, § 36).

Ook in de latere uitspraken van het Hof, gewezen in november 2015 wordt erop gewezen dat:

“21. In the Court’s view, the present case cannot be distinguished from A.S. v. Switzerland. Moreover, the Court reiterates that the overall situation of the reception arrangements in Italy cannot in itself act as a bar to all removals of asylum-seekers to that country (see Tarakhel, cited above, §§ 114-115). The applicant’s complaint under Article 3 of the Convention is therefore manifestly ill-founded and must be declared inadmissible, pursuant to Article 35 §§ 3 and 4 of the Convention.[Naar het oordeel van het Hof kan onderhavige zaak niet onderscheiden worden van AS. tegen Zwitserland. Het Hof benadrukt daarenboven dat de algemene situatie inzake opvang in Italië op zichzelf geenszins kan beschouwd worden als een hinderpaal voor verwijderingen van asielzoekers naar dat land. De klacht van de verzoekende partij onder artikel 3 EVRM is daarom manifest ongegrond en bijgevolg onontvankelijk in de zin van artikel 35§§3 en 4 van het Verdrag (eigen vertaling)] (A.M. tegen Zwitserland, nr 37466/13 van 3 november 2015)

41. The Court further finds that the applicant has not demonstrated that her future prospects, if returned to Italy with her child, whether considered from a material, physical or psychological perspective, disclose a sufficiently real and imminent risk of hardship severe enough to fall within the scope of Article 3. The Court has found no basis on which it can be assumed that the applicant will not be able to have access to the available resources in Italy for an asylum-seeking single mother with a minor child, or that, in the event of health-related or other difficulties, the Italian authorities would not respond in an appropriate manner. In any event, it will remain possible for the applicant to lodge a fresh application with the Court (including a request for an interim measure under Rule 39 of the Rules of Court) should that need arise. [Het Hof oordeelt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat haar toekomstige verwachtingen, in geval van overdracht naar Italië met haar kind, bekeken vanuit materieel, lichamelijk of psychologisch perspectief, zullen neerkomen op een voldoende reëel en imminent risico op ontbering, ernstig genoeg om binnen de draagwijdte van artikel 3 te vallen. Het Hof heeft geen reden gevonden op grond waarvan kan worden verwacht dat de verzoekende partij in Italië niet zal kunnen genieten van beschikbare middelen voor een asielzoekende alleenstaande moeder met minderjarig kind of dat, in geval van gezondheids- of andere moeilijkheden, de Italiaanse autoriteiten niet op een gepaste manier zouden reageren. In ieder geval blijft het mogelijk voor de verzoekende partij om een nieuw verzoek bij het Hof in te dienen (waaronder een verzoek voor een interim measure in toepassing van Rule 39) indien de noodzaak zich daartoe voordoet (eigen vertaling).] (A.T.H. tegen Nederland, nr. 54000/11 van 17 november 2015)

De Raad wijst er op dat de verzoeker in casu op het eerste gezicht niet zonder meer naar het arrest Tarakhel kan verwijzen om aannemelijk te maken dat ook in zijn zaak individuele garanties op

aangepaste opvang hadden moeten worden gevraagd van de Italiaanse asielinstanties. De verzoeker voegt bij het verzoekschrift weliswaar een kopie van een geboorteakte waarmee hij wil aantonen minderjarig te zijn, doch dergelijke kopieën kunnen gemakkelijk met knip- en plakwerk worden bewerkt en aangepast zodat er slechts een geringe bewijswaarde vanuit gaat. De raadvrouw van de verzoeker bevestigt ter terechtzitting dat er geen originele geboorteakte kan worden voorgelegd, omdat deze nog via de postdiensten onderweg zou zijn vanuit verzoekers land van herkomst. Bovendien kan de verzoeker met dit document geen afbreuk doen aan het gegeven dat een medische expertise heeft uitgewezen dat hij meerderjarig is. Zoals in de bestreden akte wordt vermeld, werd op 3 juni 2016 een medisch onderzoek verricht dat resulteerde in de vaststelling dat de verzoeker op datum van het onderzoek een leeftijd had van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar. Bij beslissing van 17 juni 2016 werd de ingestelde voogdij beëindigd.

Voor zover de verzoeker het oneens is met het resultaat van de leeftijdsbepaling en de beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie van 17 juni 2016 waarbij de voogdij van rechtswege vervalt, dient samen met de verweerder in de nota met opmerkingen te worden opgemerkt hij zijn bezwaren niet aan de censuur van de Raad kan onderwerpen. Voormelde beslissing van de dienst Voogdij is immers geen beslissing die werd genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals bedoeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet, zodat de Raad hierover geen uitspraak kan doen, omdat dit niet tot zijn bevoegdheidsdomein behoort. Zoals de raadvrouw van de verzoeker ter terechtzitting en na voorafgaandelijke, uitgebreide consulatie van het administratief dossier bevestigt, blijkt uit de voorliggende stukken niet dat de verzoeker tegen de voornoemde beslissing van 17 juni 2016 een beroep heeft ingediend bij het ter zake bevoegde rechtscollege, dit is de Raad van State. De beroepstermijn bedraagt 60 dagen en is op het eerste gezicht dus ruimschoots overschreden, het geen impliceert dat de beslissing inzake verzoekers meerderjarigheid definitief is. Hoe dan ook wordt een overheidsbeslissing vermoed wettig te zijn op grond van het beginsel van "*le privilège du préalable*". Bijgevolg kan de verzoeker thans onmogelijk door de Raad als een (niet-begeleide) minderjarige vreemdeling worden beschouwd.

De Raad wijst er op dat de verweerder verzoekers situatie wel degelijk heeft afgetoetst aan de rechtspraak van het EHRM in zijn arrest Tarakhel, en wel als volgt:

"Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een volgens het leeftijdsonderzoek meerderjarige man zonder gezin. De betrokkene stelde geen gezondheidsproblemen te kennen. Hij bracht tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen, dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest.

De betrokkene maakte niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen."

Het betoog van de verzoeker laat op het eerst gezicht niet toe hier anders over te oordelen. De verzoeker kan niet concreet weerleggen dat hij een meerderjarige man is en hij betwist niet dat hij geen kinderen heeft noch dat hij gezond is. Het enkele gegeven dat de verzoeker een Dublin-terugkeerder is, impliceert nog niet dat er bijkomende concrete en individuele waarborgen dienden te worden gevraagd betreffende de omstandigheden waarin de verzoeker in Italië zal worden opgevangen. De verwijzing naar de Tarakhel-rechtspraak is op dit punt dan ook niet dienstig.

Uit de verdere uiteenzettingen in het verzoekschrift blijkt dat de verzoeker eerder de actuele, algemene situatie van asielzoekers, en meer bepaald Dublinterugkeerders, in Italië en meer specifiek in Rome aan de kaak stelt alsook dat hij de gemachtigde verwijt te kort te hebben geschoten in de onderzoeksplicht die op hem rust om het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM te beoordelen. De

verzoeker geeft aldus te kennen dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, derwijze dat deze oplopen tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Dienaangaande moet worden benadrukt dat de bescherming van artikel 3 van het EVRM op dit punt enkel tot een verbod van uitwijzing kan leiden wanneer een verzoekende partij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Het gegeven dat een grote groep asielzoekers zich in dezelfde situatie bevinden als de betrokkene, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). In dergelijke gevallen wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan het bestuur kennis had of had moeten hebben op het ogenblik dat wordt besloten tot de Dublinoverdracht (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verweerder moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Uit de lezing van de bestreden akte blijkt dat de gemachtigde de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op enerzijds de persoonlijke en specifieke situatie van de verzoeker zelf, en anderzijds de algemene situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening naar Italië worden overgedragen. De gemachtigde heeft bij zijn onderzoek rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten. Hij heeft ook een aantal relevante arresten van het EHRM en het Hof van Justitie (HvJ) geanalyseerd en hij heeft de onderhavige Dublinoverdracht, onder meer aan de hand van algemene informatie omtrent de procedure en de opvang van asielzoekers en Dublinterugkeerders in Italië en ook specifiek in Rome, aan deze rechtspraak afgetoetst. De gemachtigde is aldus op gemotiveerde en concreet onderbouwde wijze tot de conclusie gekomen dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar dat zij een genuanceerd beeld geven en geen aanleiding geven om te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De gemachtigde stelt zich op het standpunt dat het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië niet zwaarwichtig genoeg is om tot het besluit te komen dat de structurele tekortkomingen dermate ernstig zijn dat de uitwijzing naar Italië, onder de Dublin-III-Verordening, een schending van verzoekers grondrechten impliceert.

De verzoeker betwist vooreerst niet dat hij toegang zal hebben tot de asielprocedure in Italië. Waar hij aangeeft dat er een wachttijd is tussen het indienen van de asielaanvraag en de registratie van deze asielaanvraag, betreft hij dit enkel op het gebrek aan materiële opvang in deze wachtpriode. Met dit betoog weerlegt de verzoeker echter geenszins de volgende vaststellingen in de bestreden akte:

“(…)dat Italië het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.”

Wat de asielprocedure in Italië betreft, merkt de Raad dan ook op dat de verzoeker op het eerste gezicht geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat hij na zijn Dublinoverdracht geen toegang zou hebben tot de asielprocedure of dat er zich structurele problemen zouden voordoen waardoor niet kan worden gegarandeerd dat hij niet, direct of indirect, naar zijn land van herkomst of

elders zal worden uitgewezen vooraleer een adequaat onderzoek inzake de internationale bescherming werd gevoerd. De verzoeker maakt op het eerste gezicht dan ook geen systeemfouten in de Italiaanse asielpcedure aannemelijk. De verzoeker toont op het eerste gezicht evenmin aan dat de gemachtigde dit aspect van de Dublinoverdracht onvoldoende zorgvuldig zou hebben onderzocht.

De verzoeker belicht wel de actuele opvangproblematiek voor asielzoekers en Dublinterugkeerders, in Italië en meer specifiek in Rome, waarnaar hij blijkens de stukken van het administratief dossier zal worden teruggebracht op 7 november 2016.

Uit de lezing van de bestreden akte blijkt evenwel dat de verweerder de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Italië worden overgedragen. De verweerder heeft bij zijn onderzoek rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en arresten van het EHRM en is overgegaan tot een analyse van toonaangevende rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM. De verweerder komt tot de conclusie dat deze bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar stelt zich op het standpunt dat zij tevens een genuanceerd beeld verschaffen en geen aanleiding geven om te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Aldus ontkent de gemachtigde geenszins dat de opvangsituatie in Italië moeilijk is, maar hij stelt zich na onderzoek van de volgende algemene rapporten *“het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH (‘Schweizerische Flüchtlingshilfe’ -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien”, Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). (...) het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de ‘European Council on Refugees and Exiles’ (ECRE) gecoördineerde project ‘Asylum Information Database’ (Maria de Donato, ‘Asylum Information Database - National Country Report - Italy’, up-to-date tot december 2015 (...) maar ook het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport ‘L’arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes’, Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; ‘Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries’, AIDA, 09.09.2014; UNHCR, ‘Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy’, juli 2013; ‘Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries’, ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; ‘Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap’, Brussel, 01.10.2015” op het standpunt dat de opvangsituatie voor asielzoekers en Dublinterugkeerders niet dermate te wensen over laat dat structurele tekortkomingen blijken waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De gemachtigde neemt bij zijn beoordeling tevens zeer recente informatie van 19 oktober 2016 in rekening: *“Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI – ‘Associazione nazionale Comuni Italiani’) waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk (‘‘The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country” zie [In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, werd bij het bestreden overdrachtsbesluit wel degelijk de informatie van het rapport van SFH van augustus 2016 en ook de situatie van Dublinterugkeerders die naar Rome worden overgebracht, in rekening genomen. De verzoeker citeert de motieven van de bestreden akte op dit punt slechts partieel en verliest de volgende concrete vaststellingen uit het oog: *“Wat de situatie van ‘Dublin-terugkeerders’ betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo’s, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor*](http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprarexpansion)“</i></p></div><div data-bbox=)**

internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen ,maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

We wijzen op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("DasAufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15)."

In zijn verzoekschrift bevestigt de verzoeker dat Dublin-terugkeerders die naar de luchthaven van Rome worden teruggebracht, er begeleid worden door een NGO die voor hen een opvangplaats zoekt.

Waar de verzoeker stelt dat hij geen toegang zal hebben tot staatsopvang omdat hij reeds een opvangplaats heeft gehad in Italië, wijst de Raad er op dat uit de voorliggende gegevens blijkt dat de verzoeker voor zijn vertrek uit Italië nog geen asielaanvraag had ingediend. De verzoeker erkent dat hij wordt overgedragen als persoon die nog geen asielaanvraag heeft ingediend en dat het om een overname- en geen terugnameverzoek gaat. Dit impliceert dat de verzoeker nog niet heeft genoten van opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië. Uit verzoekers verklaring dat hij in een opvangcentrum heeft vertoefd dat onhygiënisch was, blijkt geenszins dat het om asielopvang ging. De rapporten waarnaar de verzoeker verwijst handelen, zoals hij dat zelf overigens stelt, over de situatie van "asielzoekers" die in Italië de hen toegewezen opvangplaats hebben verlaten zonder de overheid hiervan op de hoogte te stellen. De passages van de rapporten van AIDA en SFH waarnaar de verzoeker verwijst, kunnen op het eerste gezicht dan ook niet dienstig betrokken op verzoekers geval nu hij voor zijn vertrek louter als illegale vreemdeling in Italië verbleef en hij in dus geenszins in de hoedanigheid van asielzoeker opvang heeft gekregen. De verzoeker toont op het eerste gezicht dan ook niet aan dat hij, als persoon die voor zijn vertrek int Italië nog geen asielaanvraag heeft ingediend, in de thans voorliggende situatie waarin hij bij zijn overdracht slechts voor de eerste maal in Italië een verzoek om internationale bescherming zal indienen, een reëel risico loopt om verstoken te blijven van enige vorm van staatsopvang.

In de mate dat de verzoeker verwijst naar een aantal punctuele tekortkomingen inzake de opvangvoorzieningen en de opvangcapaciteit voor Dublinterugkeerders naar Italië in het algemeen en naar Rome in het bijzonder, merkt de Raad in de eerste plaats op dat de verweerder zich geenszins op het standpunt heeft gesteld dat de opvang in Italië momenteel vlekkeloos verloopt. In tegendeel geeft hij er blijk van zich bewust te zijn van een aantal tekortkomingen ter zake, gelet op de hoge instroom van asielzoekers, en schetst hij het volgende genuanceerde beeld:

"De voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit opgericht.

Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat "Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67). Het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake.

Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" -Aufnahmebedingungen inItalien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat

zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

We wijzen op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15).

Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI – "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country" zie <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprarexpansion>)

Algemeen zijn we van oordeel dat zeker niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten voor zeer grote uitdagingen inzake opvang en behandeling plaatst, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraagwillen behandeld zien. We zijn van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene."

Op grond van een aantal algemene, doch gezaghebbende bronnen, waarvan de verzoeker niet kan voorhouden dat ze niet recent genoeg zijn aangezien ook hijzelf er meermaals naar verwijst om zijn grieven te onderbouwen (het AIDA-rapport december 2015 en het SFH-rapport van augustus 2016), beschrijft de verweerder de actuele opvangproblematiek in Italië. De verzoeker verwijst zelf naar de passage uit het voornoemde AIDA-rapport (p. 64) waaruit blijkt dat personen die nog niet in een CARA of SPRAR centrum hebben verbleven (dit is de eigenlijke asielopvang in Italië), situatie waarin ook de verzoeker zich bevindt, bij hun overdracht toegang hebben tot deze CARA en SPRAR centra.

Daarnaast blijkt uit de voorliggende informatie, zoals gehanteerd door de verweerder, dat Dublinterugkeerders na afloop in juni 2015 van de projecten waarbij in de nabijheid van grote luchthavens zoals Rome met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen bijkomende (tijdelijke) opvangcapaciteit werd opgericht worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk en dat er geen gewag wordt gemaakt van problemen ter zake (AIDA-rapport p. 67). Tevens verwijst de verweerder op goede gronden naar zeer recente informatie van 19 oktober 2016 waaruit blijkt dat een plan wordt ontvouwd voor de verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk (*"The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country"* zie <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprarexpansion>). Het gegeven dat de bestreden akte niets vermeldt over de verdere implementatie van dit plan, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat uit deze informatie op het eerste gezicht wel blijkt dat de Italiaanse overheden niet blijft stilzitten met het optrekken van de opvangcapaciteit zoals zij dit ook de voorbije jaren reeds hebben gedaan. De informatie waarnaar de verweerder verwijst, is dan ook zeker relevant in het licht van het oordeel of een reëel risico dreigt op een schending van artikel 3 van het EVRM bij verzoekers overdracht naar Italië.

Bovendien wordt ook niet betwist door de verzoeker dat Dublinterugkeerders in de luchthaven van Rome worden begeleid en ondersteund door NGO's die er actief zijn. Ook deze NGO's kunnen blijkens de door de verzoeker gehanteerde rapporten van AIDA en SFH opvangvoorzieningen bieden, dan wel de Dublinterugkeerder begeleiden in het verkrijgen van een opvangplaats in het reguliere netwerk indien de terugkeerder, *quod in casu*, nog geen asielaanvraag had ingediend voorafgaand aan zijn vertrek uit Italië (SPRAR en CARA). Daarnaast zijn er zoals de verzoeker zelf erkent, ook nog de noodopvangvoorzieningen (zogenaamde CAS). Uit de citaten waarnaar de verzoeker verwijst, blijkt op het eerste gezicht niet dat voor de verzoeker als Dublinterugkeerder in de wachtperiode tussen het indienen van de asielaanvraag en het registreren van de asielaanvraag, mede gelet op de bijkomende recente inspanningen van de Italiaanse overheden, een reëel risico voorligt dat hij verstoken zal zijn van enige vorm van opvang en dat hij aan zijn lot zal worden overgelaten. Waar wordt verwezen naar het SPF-rapport dat stelt het niet steeds gegarandeerd is dat men wordt opgevangen in de tijd tussen het indienen van de aanvraag en het registreren van deze aanvraag (SPF-rapport, p. 21-22), merkt de Raad op dat dit citaat enkel toelaat vast te stellen dat niet 100% van asielzoekers tijdens deze wachtperiode een opvangplaats verkrijgen. Ook uit het AIDA-rapport waarnaar de verzoeker verwijst, kan zulks niet blijken. Hieruit blijkt enkel dat zij in die wachtperiode geen toegang hebben tot de reguliere opvangvoorzieningen, maar dit betekent niet dat zij van alle soorten opvang verstoken blijven. De desbetreffende informatie is overigens al te gedateerd aangezien wordt gerefereerd aan een onderzoek dat heeft gelopen tot eind september 2015. Daarenboven wordt hierin onderkend dat asielzoekers tijdens de wachtperiode in noodopvangcentra kunnen worden ondergebracht. Niettemin blijkt uit het recente rapport van SFH dat niet alle asielzoekers tijdens de wachtperiode een opvangplaats verkrijgen. Dit maakt weliswaar een tekortkoming uit, doch deze laat nog niet toe vast te stellen dat de verzoeker, in zijn situatie, een reëel en actueel risico loopt op een behandeling die het niveau van hardheid bereikt om te kunnen spreken van een onmenselijke of vernederende behandeling die strijdt met artikel 3 van het EVRM. Hierbij is tevens van belang dat uit een andere passage uit het SFH-rapport dat de verzoeker aanhaalt, blijkt dat de Dublinterugkeerders in Rome in de meeste gevallen worden opgevangen in een CAS-centrum. In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker laat uitschijnen, blijkt uit de passage op p. 31 van dit rapport geenszins dat er in Rome pas toegang verleend wordt tot een CAS-opvangplaats na het registreren van de asielaanvraag, maar wel dat Dublinterugkeerders voor wie de Questura van Rome bevoegd is of wordt, meestal worden opgevangen in een CAS. Uit de verdere informatie van het SFH-rapport blijkt het volgende: *"In Rom versucht die NGO am Flughafen für Personen, die vor ihrer Überstellung nach Italien noch kein Asylgesuch in Italien gestellt haben und folglich die Questura Rom für die Durchführung des Asylverfahrens zuständig ist, eine Unterkunft zu organisieren."* (p. 27) en *"Die CAS werden von verschiedenen Institutionen geführt, unter anderem von Gemeinden,*

Privatorganisationen oder auch von NGOs." (p. 31). Hieruit blijkt dus dat NGO's voor Dublinterugkeerders die nog geen asielaanvraag hebben ingediend voor hun vertrek uit Italië, zoals de verzoeker, in eerste instantie een opvangplaats voorzien hetgeen dus onder meer een CAS kan zijn.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat noch verzoekers uiteenzettingen noch de informatie uit het administratief dossier op het eerste gezicht toelaten om vast te stellen dat hij verstoken zal blijven van elke vorm van opvang bij een terugkeer naar Italië. Hierbij is tevens van belang dat in de bestreden akte uitdrukkelijk wordt aangegeven dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht, zodat er tijd is om in de nodige opvang te voorzien. Dit is in overeenstemming met het arrest A.M.E. tegen Nederland, nr. 51428/10 van 5 februari 2015.

De verzoeker stelt tevens dat het niet met zekerheid kan worden gesteld dat de levensomstandigheden in de CAS menswaardig zullen zijn. Dienaangaande merkt de Raad op dat de verzoeker, die in Italië nog geen asielaanvraag had ingediend en dus recht heeft op opvang in het SPRAR- of CARA netwerk dat gelet op de meest recente informatie van oktober 2016 nog bijkomend zal worden verstrekt, op het eerste gezicht niet concreet aannemelijk maakt dat hij niet op een redelijke tijdsperiode zou kunnen doorstromen naar een SPRAR- of CARA centrum. Daarenboven kunnen in de informatie die de verzoeker ter zake naar voor brengt geenszins concrete elementen worden gevonden die erop wijzen dat in de CAS-centra in hun algemeenheid en verscheidenheid of de CAS in de nabijheid van Rome in het bijzonder, zich daadwerkelijke onmenselijke toestanden zouden voordoen die verzoekers grondrechten zouden aantasten.

Waar de verzoeker tot slot nog verwijst naar verscheidene arresten van de Raad, dient niet alleen te worden benadrukt dat zij, gelet op de continentale rechtstraditie, geen precedentswaarde hebben, doch ook dat hij niet aantoonbaar in dezelfde specifieke situatie te bevinden als die welke ten grondslag lag aan die aangehaalde arresten.

De Raad concludeert dan ook dat de verweerder, rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en de algemene situatie van asielzoekers en Dublinterugkeerders in Italië, op het eerste gezicht wel degelijk ernstig heeft onderzocht of de verzoeker bij zijn verwijdering naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Een systeemfalen van de Italiaanse overheden in de zin van artikel 3.2. van de Dublin-III-Verordening is op het eerste gezicht niet aangetoond. Noch het betoog van de verzoeker noch het administratief dossier bevat op het eerste gezicht elementen die erop wijzen dat hij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoeker toont op het eerste gezicht niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure in Italië dermate ontoereikend zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoeker op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 van het EVRM, van artikel 3.2. van de Dublin-III-Verordening of van de zorgvuldigheidsplicht aannemelijk maakt.

Het enig middel is niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

2.3. Nu geen ernstig middel wordt aangebracht, is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee november tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE BONDT,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE BONDT

C. DE GROOTE